

[Finansministeren.]

kunne ændres, uden at det medførte store og uoverstigelige vanskeligheder for erhvervslivet med hensyn til skattelovens administration.

Så meget om det mere generelle. Så vil jeg gerne sige om hr. Simonsens spørgsmål, at jeg lige har haft lejlighed til at besvare et tilsvarende fra det folketingsudvalg, der behandler kildeskattelovforslaget. Som jeg redegjorde for i mit svar dér, var der efter de tidligere regler adgang for en efterlevende ægtefælle til at begære indkomsten ved den første og eventuelt den næste skatteansættelse efter dødsfaldet nedsat i det omfang, indkomsten fremtidig ville blive mindre som følge af ægtefællens død. For knap en halv snes år siden blev der indført en særregel for tantieme, efterløn o. lign. fra den afdøde ægtefælles arbejdsgiver, idet det blev bestemt, at sådanne beløb ikke skulle medregnes ved opgørelsen af den indkomst, som den efterlevende ægtefælle fremtidig måtte forvente. Hvis beløbet blev erhvervet i det samme indkomstår som det, hvori dødsfaldet skete, kom det slet ikke til beskattning, når den efterlevende begærede sig ansat i videst muligt omfang på grundlag af den forventede fremtidige indkomst. Blev beløbet erhvervet efter udløbet af det regnskabsår, hvori dødsfaldet fandt sted, blev det beskattet hos den efterlevende én gang.

Det må vel siges, at det for så vidt var en mangel ved det tidligere system, at det tilfældige tidspunkt for erhvervelsen af en tantieme eller en efterløn kunne betyde så stor forskel i beskattningen af den efterlevende ægtefælle. Under kildeskattesystemet vil en tantieme eller en efterløn, som tilfalder den længstlevende ægtefælle, der hendsider i uskiftet bo, altid blive beskattet én gang hos den længstlevende. Den længstlevendes beskattning vil i øvrigt straks ved dødsfaldet blive tilpasset de fremtidige indkomstforhold. Det er tvivlsomt, om det ville føles rimeligt, at en efterlevende ægtefælle i almindelighed skulle fritages for indkomstbeskattning af tantieme, efterløn o. lign. fra den afdøde ægtefælles tidligere arbejdsgiver. Det kunne f. eks. føles urimeligt for en efterlevende ægtefælle, der selv opnåede en tilsvarende arbejdsindtægt i tiden efter dødsfaldet, og som ikke ville blive fritaget for beskattning herfor.

Simonsen: Jeg ved ikke, om jeg forstod finansministeren helt rigtigt, men jeg fik i hvert fald den opfattelse, at der måske mellem linjerne lå et løfte om at se nærmere på sagen.

Jeg kan godt se de mange argumenter, som er fremhævet her og tidligere, imod at gøre det. Men jeg vil gerne for det første sige, at her står vi med et beløb i form af efterløn, som hænger sammen med f. eks. en funktionærs hele ansættelsesforhold. Hvis en lønmodtager gennem sit ansættelsesforhold eller gennem virksomheden har fået tegnet en kollektiv gruppelivsforsikring, vil enken ved dødsfald få beløbet udbetalt uden beskattning. Det er da klart, at der kan findes mange forskelle på de to ting, jeg nævner her, men der er efter min mening også mange sammenhænge, som peger i retning af, at der kan være grundlag for at behandle spørgsmålet om efterløn særskilt.

En anden ting, som jeg gerne vil drage frem, er spørgsmålet om det rent administrative, for selvfølgelig er det givet, at vi ikke skal gøre skattelovene så vanskelige, at man ikke kan administrere dem. Men ud fra et lægmandssynspunkt må jeg sige, at jeg føler, at man her står med en situation, som ikke støder på væsentlige administrative vanskeligheder, fordi man har en helt konstant skæringsdato.

En tredje ting, jeg synes man kan føre frem i denne forbindelse, er, at der ikke kan være tale om anledning til misbrug af en sådan regel, idet det dog er en situation, som ingen mennesker sigter imod. Derfor vil jeg med disse sidste bemærkninger håbe, at finansministeren vil tage denne sag op. Når man har talt med kvinder, som har været i denne situation og, som jeg sagde i første omgang, er udsat for mange andre problemer ved samme lejlighed, synes jeg nok, at det var rimeligt, at vi her lod det humane synspunkt gå forud for det logiske.

Finansministeren (Poul Møller): Jeg vil gerne sige til hr. Simonsen, at jeg fuldstændig deler hans almindelige humanistiske betragtninger, og jeg kan også se, at systemet på dette område kan få nogle uheldige virkninger for efterlevende ægtefæller, der ønsker at hendside i uskiftet bo. Det kan bl. a. få den virkning i vid udstrækning, at hendsiden i uskiftet bo opgives, og at man i